

JAPAN letter

Newsletter from The Japan Foundation, Bangkok

JAPAN FOUNDATION

ญี่ปุ่นสาร

66

APRIL
MAY
JUNE
2010

02 Cover Story

ญี่ปุ่นในกาลครั้งหนึ่ง
โดย อุทิศ เหมะมูล

07 Special Interview

สัมภาษณ์ ซาโตโกะ โยโกฮามะ
ผู้กำกับหญิงรุ่นใหม่ไฟแรง

11 JENESYS

3 MONTHS STUDIO RESIDENCY
IN SHIGARAKI
โดย กฤษณ์นัท ศรีระกิจ

14 Activity Report

- นิทรรศการ JAPANESE DESIGN TODAY 100
- KOKASHITA การแสดงเต้นรำร่วมสมัย
- เทศกาลภาพยนตร์ญี่ปุ่น 2010
- คอนเสิร์ตแจ๊สโดยวง UNIT ASIA
- การสัมมนา เรื่อง “จากนโยบายสู่การปฏิบัติ: การแลกเปลี่ยนประสบการณ์ในการดำเนินการด้านงาน การศึกษาเพื่อการพัฒนาอย่างยั่งยืนในระดับ ชุมชนระหว่างไทยกับญี่ปุ่น”
- การบรรยายพิเศษ เรื่อง “ญี่ปุ่นและไทยในการ เปลี่ยนแปลงของภูมิภาคเอเชียตะวันออก”
- เวทีสัมมนาสาธารณะเรื่อง “ความมั่นคงทาง อาหารของญี่ปุ่นและผลกระทบต่อประเทศ ในภูมิภาคเอเชียตะวันออก”
- กิจกรรมเกี่ยวกับประเทศญี่ปุ่นในฐานะ “ประเทศรับเชิญเกียรติยศประจำงานสัปดาห์ หนังสือสื่อนานาชาติ ครั้งที่ 8”

18 JFBKK Library's New Arrivals

แนะนำหนังสือใหม่ และวีซีดีใหม่

19 JF Theater

April – June Program

ญี่ปุ่น ในกาลครั้งหนึ่ง

เดือนสิงหาคม 2552 หลังจากถูกประกาศให้ได้รับรางวัลซีไรต์ ประจำปีดังกล่าว ผมมีความรู้สึกปลาบปลื้มใจอย่างยากบรรยาย ผ่านไปเพียงอีกสองเดือนกว่า ผมได้รับอีเมลจากเจแปนฟาวน์เดชั่น กรุงเทพฯ ว่าผมได้รับเลือกให้ได้ทุน Takeshi Kaiko Memorial Asian Writers Lecture Series ครั้งที่ 19 จากเจแปนฟาวน์เดชั่นสำนักงานใหญ่กรุงโตเกียว ให้เดินทางไปประเทศญี่ปุ่นสองสัปดาห์ เพื่อบรรยายเกี่ยวกับชีวิตและผลงานวรรณกรรมของผม ในฐานะการเรียนรู้และแลกเปลี่ยนด้านวรรณกรรมของทั้งสองประเทศถึงสี่เมืองคือ โตเกียว ฟุกุโอกะ โอซาก้า และฮาโกดาเตะ ในช่วงสองสัปดาห์นั้นผมยังมีเวลาได้เที่ยวท่องไปตามสถานที่ต่าง ๆ ในญี่ปุ่นอีกด้วย นี่เป็นโอกาสที่แสนพิเศษและรู้สึกเป็นเกียรติอย่างยิ่งที่ได้รับทุนนี้ ผมนึกถึงคำคำหนึ่ง เริ่มต้นที่บรรทัดแรกของนิทาน “กาลครั้งหนึ่ง...” ไม่มีคำใดที่เหมาะสมใจกับผมเท่าคำคำนี้อีกแล้ว

นี่เป็นการเดินทางออกนอกประเทศครั้งแรกของผม
ผมออกเดินทางจากสนามบินสุวรรณภูมิในคืนวันที่ 15 มีนาคม 2553 อากาศร้อนอบ อุณหภูมิการเมืองยิ่งร้อนกว่า ความหวังกังวลและหวังใจว่าจะไม่เกิดความรุนแรงตามติดผมไปด้วย (สองวันถัดมา The Asahi Shimbun ลงข่าวใหญ่หน้าหนึ่งพร้อมภาพพี่น้องคนเสื้อแดงถือขวดน้ำขนาด 6 ลิตรบรรจุเลือดชูลลอนหน้าทำเนียบรัฐบาล) เมื่อถึงสนามบินนาริตะตอนเช้าของวันที่ 16 อากาศหนาวเย็นโอบเข้ามา ทำให้กระป๋องกระเป๋ารุ่นและตื่นตัว ผมบอกตัวเองว่า ผมมีการงานต้องมาทำที่ญี่ปุ่นเหมือนกัน ผมควรทุ่มเทและใส่ใจกับการได้รับเกียรติให้มาบรรยายในครั้งนี้

สิ่งแรกที่ตกใจผมเมื่อออกมาเยือนภายนอกอาคารสนามบินคืออากาศหนาวเย็น และตลอดสองสัปดาห์สภาพภูมิอากาศที่เปลี่ยนแปลงยังคงเป็นรอยประทับในใจผม คนญี่ปุ่นให้ความใส่ใจกับการพยากรณ์อากาศมาก รายการโทรทัศน์จึงมีการรายงานตลอดทุกช่วงเวลา ผมเองก็เฝ้าดูผ่านทางทีวีและเอาตัวเองออกไปสัมผัส สามวันแรกที่โตเกียวอากาศ

เย็นและเย็นจัดในช่วงเย็นถึงค่ำคืน ที่ฟูกุโอกะอากาศเย็นสบาย วันก่อนการบรรยายที่นั่นอุณหภูมิ 25 องศา แดดกระจ่าง ไม่นานฝนพรำ ส่วนโอซาก้าและเกียวโตอากาศหนาวเย็นเยียบและชื้นเพราะสายฝนโปรยปราย กลับมาโตเกียวอีกครั้งฝนตกตลอดทั้งสองวัน พอวันที่แดดดี ผมต้องบินไปบรรยายที่ฮาโกดาเตะเสียแล้ว เมืองเงียบเหงา สงบงามนี้ตกทายผมอย่างคนพิเศษ โรงแรมที่เข้าพักก็ประเทศไทยกับญี่ปุ่นคู่กันที่ลือขี้ แต่อากาศภายนอกต่างหากที่ติดตรึงใจ อุณหภูมิลบสององศา หิมะเจียบบังหล่นจากท้องฟ้าสีมืด หนักเบาสลับกัน มีเสียงลมหวีดหวิว เสียงคลื่นทะเลลูบผืนหาดทรายดังแผ่วมา มือผมแข็งไปหมด ยิ่งใบหูทั้งสองข้างรู้สึกเลยว่ามันแข็งและเปราะ สามารถบิหักได้เหมือนขนมปังกรอบ ผมยืนริมถนนกอบหิมะจากข้างทาง แหงนหน้าขึ้นรับสัมผัสความละเอียดและแหลมคมของหิมะที่ระดมลงมาทั่วใบหน้าผม - อาจเป็นภาพเปรียบที่ประหลาดเหมือนนางพยาบาลมือเบาหลายร้อยคนเสียดเข็มฉีดยาทั่วใบหน้า ทั้งสวยงาม วางใจ และเจ็บซาในเวลาเดียวกัน

สภาพภูมิทัศน์สองข้างทางระหว่างเดินทางจากอีกที่ไปอีกที่ยิ่ง น่าสนใจ หลังออกจากสนามบินนาริตะไปโรงแรมที่พักย่านอะคาซากะโดย รถแท็กซี่ภูมิทัศน์สวยงามด้วยกลิ่นอายของภูเขาถนนลาดต่ำบ้านเรือนอยู่สูง เส้นทางบ้างเฉาะผ่านภูเขา บ้างลอดผ่านอุโมงค์ทะลุผ่านทะเล หมู่มกไม้ สองข้างทางสวยงามและมีลักษณะเฉพาะตัว ต้นสนยืนเกาะกลุ่มกึ่งกำบัง บิดงอ พุ่มใบเขียวเข้ม ดงไม้สูงชะลูดสะบัดใบด้วยแรงลม สลับแซมด้วย ต้นซากุระที่เริ่มผลิดอกสีชมพู ทั้งยังดอกโมโมะสีชมพูสดเข้มนั้นอีก ผมหันไปคุยกับคนรักที่เดินทางมาด้วยกัน เราต่างอ่อนเพลียจากการเดินทาง นิดหน่อย “คุณนี่” ผมบอก “ต้นสน ดงไม้ ซากุระ แล้วก็ต้นสน ดงไม้ ซากุระตลอดทางเลย” เธอยิ้ม ผมว่าต่อ “ที่บ้านเราก็จะเป็นกระถิน ดงกล้วย มะขามเทศ คุณสลับเอาอีกแล้วกัน มะขามเทศ กระถิน ดงกล้วย ดงกล้วย กระถิน มะขามเทศ” เธอขำจนหน้าแดงแล้วตี ผมที่แขนที่หนึ่ง “บ้า ยิ่งกว่าท้าวริศสดีเสียอีก” เธอว่าผม “ก็แหงละ ผมเหมือนบ้านนอกเข้ากรุงเลย” ผมตอบ

ขณะรถแท็กซี่ขับผ่านตลาดปลาซึกิจิมุ่งตรงสู่ย่านกินซ่า ผมพบ เจอกกลุ่มคนเดินเรียงกันเต็มทางเท้าทั้งสองข้าง ใบหน้าเรียบนิ่ง ก้าวเท้า สม่่าเสมอแต่เหมือนเร่งรีบ พวกเขาใส่ชุดคลุมทับด้วยเสื้อคลุมสีเข้มแบบ เดียวกัน มือข้างหนึ่งถือกระเป๋าเอกสาร - กลุ่มมนุษย์เงินเดือนตัวจริง ทั้งน่าตื่นตะลึงและชวนขนลุก ผมนึกถึงหนังเรื่อง The Invasion ขึ้นมา ทันที ภาพอันแตกต่างค่อย ๆ เคลื่อนผ่านมาสู่การรับรู้ ไม่เพียงแตกต่าง แต่ยังหลากหลาย และยิ่งสุดโต่งในทุก ๆ ด้านอีกด้วย ความตระการของ เมืองโตเกียวตระหง่านอยู่เบื้องหน้าผม ทักทายผมด้วยวิถีของมันเอง หากผมอยากรู้จักและเข้าใจต้องเดินเข้าไปหา นี่คือนทางที่ดีที่สุดที่จะ เข้าใจ - เดินเข้าไปหา อัยารอให้สิ่งอื่น ๆ เดินมาหาเรา ผมบอกตัวเอง

โดยลักษณะส่วนตัว ผมมีนิสัยอยากรู้ อยากเห็น และอยาก ลองไปหมด ยิ่งมาในพื้นที่ที่แตกต่างออกไป ใจผมสั้นระรัว ญ่ปุ่่นมี ลักษณะสุดขอบสองด้าน ธรรมเนียมและประเพณีที่ต้องยึดถือและปฏิบัติ ชนิดเคร่งครัด ขณะเดียวกันโลกบันเทิงเรีงรมย์และหย่อนใจก็ไปได้ไกลกว่า ในอีกด้าน สองด้านนี้ไม่เป็นปัญหาต่อผม ผมกระหายที่จะเรียนรู้

ผมเตรียมการบรรยายในแต่ละที่แตกต่างกันไปตามหัวข้อที่ได้เขียนมา วิธีนี้ทำให้ผมสนุกกับการบรรยาย เช่นเดียวกับผู้ฟังในแต่ละที่ซึ่งใส่ใจผมในลักษณะที่แตกต่างกันไป การบรรยายครั้งแรกเริ่มต้นที่โตเกียว ผู้ฟังประมาณร้อยกว่าคน ผมขึ้นไปทั้งตัว หยิบกล่องขึ้นมาถ่ายรูปบันทึกความทรงจำ ภาพที่ถ่ายสั้นไหวจนหาความคมชัดไม่ได้เลย ผู้ฟังที่โตเกียวหลากหลาย ตั้งแต่วัยรุ่นจนถึงผู้สูงอายุ นักศึกษาทั้งญี่ปุ่นและไทย คนต่างชาติ มีนักข่าวจากหลายสำนักมาร่วมฟังด้วย เมื่อผมเริ่มบรรยายภายในห้องตกอยู่ในความเงียบสนิท ตลอดชั่วโมงครึ่งผมกังวลใจมาก ผู้ฟังเบื่อผมหรือเปล่า แต่พอถึงช่วงถามตอบ บรรยายภาคผ่อนคลายเสียงหัวเราะและความมีชีวิตชีวาบังเกิดขึ้น ผมรู้สึกประทับใจกับการบรรยายที่โตเกียวมากที่สุด

การบรรยายที่ฟูกูโอกะ หัวข้อค่อนข้างเข้มเครียดและซับซ้อน มีการฉายภาพผลงานด้านศิลปะของผมด้วย แต่ผมคิดว่าผู้ฟังเข้าใจได้ เพราะที่รับรู้มา ฟูกูโอกะเป็นเมืองแห่งศิลปะและการเชื่อมประสานวัฒนธรรมร่วมสมัยในเอเชีย ผู้ฟังที่นั่นค่อนข้างมีอายุ น่าจะประมาณ 40 ปีขึ้นไปจนถึง 70 ปี ผมกลายเป็นเด็กตัวเล็ก ๆ คนหนึ่งในห้องบรรยายนั้น ในระหว่างการบรรยาย มีตอนหนึ่งผมพูดถึงเรื่องโลกีย์ และบอกว่าผมชอบเพราะผมอยู่ในวังวนของศิลปะไม่ใช่กับบวช ผู้ฟังสองสามท่านหัวเราะเสียงดังมาก ผมรู้สึกผูกพันกับเสียงหัวเราะนั้น

ที่โอซาก้า ผู้ฟังหลากหลายคล้ายที่โตเกียว มีทั้งวัยรุ่นจนถึงผู้สูงอายุ มีนักศึกษาญี่ปุ่นที่เรียนภาษาไทย และคนไทยที่เป็นอาจารย์สอนในมหาวิทยาลัยญี่ปุ่นรวมอยู่ด้วย ผู้เข้าฟังประมาณร้อยคน ต่างตั้งอกตั้งใจฟัง ใบหน้าเรียบนิ่ง หลายคนจดบันทึกในสิ่งที่ผมบรรยาย - บรรยายภาคคล้ายการเล็คเชอร์ที่ซิริมซัง ที่นี้ผมบรรยายถึงแรงบันดาลใจต่าง ๆ ทั้งจากทัศนศิลป์ วรรณศิลป์ ดนตรี และภาพยนตร์ ที่หล่อหลอมและค่อย ๆ สร้างผมจนเป็นคนเขียนหนังสืออย่างทุกวันนี้ได้อย่างไร

การบรรยายที่ฮาโกดาเตะ ภายใต้ความสงบงามของเมือง หิมะ ตกตลอดทั้งสองวันที่ผมไปอยู่ เป็นส่วนหนึ่งของอุปราศรัยที่ผู้ฟังจะเดินทาง มาฟังบรรยาย ผู้เข้าฟังจึงน้อยกว่าทุกที่ แต่ไม่ใช่ปัญหาเลย เพราะผู้คนที่ ฮาโกดาเตะเปี่ยมด้วยนิสัยเบิกบาน ต้อนรับ และมีมิตรจิตมิตรใจอย่างยิ่ง ทุก ๆ คนที่ผมพบช่างเอื้ออารี ท่ามกลางสภาพอันหนาวเย็นและโหวงเหวง ผู้คนที่นั่นอุ่นจากข้างใน

เหล่านี้คือความประทับใจจากการได้ไปบรรยายในแต่ละท้องถิ่น จากภาคกลาง ลงใต้ และขึ้นเหนือ ผู้คนและบ้านเมืองมีบุคลิกภาพเฉพาะ ที่น่าสนใจ และชวนประทับใจ

ยังไม่นับช่วงเวลาที่เหลือที่ผมได้เที่ยวท่องไปตามสถานที่สำคัญ ต่าง ๆ ในแต่ละเมือง ผมตื่นเกือบตลอดวันคืน อยากให้เวลามีมากกว่า 24 ชั่วโมง คืนวันผันผ่าน บางขณะผมถอนใจ อยากมีเวลามากกว่านี้สำหรับ ญี่ปุ่น แต่สิ่งที่ผมได้รับก็ถือว่าโชคดีมากแล้ว เพราะตลอดสองสัปดาห์นั้น เป็นประสบการณ์ที่วิเศษยิ่ง โดยเฉพาะการได้เยี่ยมชมเมืองนาระ พระตำหนักคัสึระ และยังมีอีกหลายที่ในเกียวโต เช่นเดียวกับที่โตเกียว การได้ยืนอยู่ที่สี่แยกใหญ่ย่านชิบูยะ เดินลัดเลาะไปตามตรอกซอยเล็ก ๆ ที่เปี่ยมสีสันและชีวิตชีวาของเมือง ร้านหนังสือการ์ตูนมันดารากะ และสถานที่ต่าง ๆ ยามค่ำคืน ก็เป็นประสบการณ์ที่แสนวิเศษเหมือนกัน ผู้คนที่ผมได้พบปะยังไม่ต้องพูดถึง เฉพาะอย่างยิ่งการได้พูดคุยกับนักเขียน คนสำคัญของญี่ปุ่นอย่างคุณ Yuko Tsushima ก็ถือเป็นความทรงจำ ที่ไม่รู้ลืม

มีหลายที่ที่ยังไม่ได้ไปเยี่ยมชม แม้จะอยู่ในเมืองนั้น ๆ แล้ว กระนั้นก็ตาม การพลาดโอกาสเหล่านี้ ผมควรเสียดายหรือ? หากให้ พิจารณา การพลาดหนึ่งครั้งก็เท่ากับเปิดโอกาสให้ตัวเองครั้งหนึ่งเช่น เดียวกัน ผมยินดีที่มีอีกหลายสถานที่ที่ยังไม่ได้ไปเยี่ยมชมและทำความ รู้จัก นี่เป็นเหตุผลเพียงพอว่า ทำไมผมต้องกลับไปญี่ปุ่นอีก

สองสัปดาห์ที่ได้ไปใช้ชีวิตอยู่ญี่ปุ่น มีเรื่องราวมากมายให้ได้ เขียนถึง ผมได้เรียนรู้สิ่งใหม่ ๆ พร้อมกันนั้นก็ได้พิจารณาตัวเองจากข้างใน ไปด้วย ขอขอบคุณผู้เกี่ยวข้องทุกท่านที่ทำให้ผมได้รับประสบการณ์ ยอดเยี่ยมนี้ ผมมีเรื่องอยากจะเขียนถึงญี่ปุ่นมากมาย แน่นนอนว่า คงได้เห็น ข้อเขียนเกี่ยวกับญี่ปุ่นขนาดยาวของผม ออกสู่สายตาสาธารณชนใน เร็ว ๆ นี้

ขอบคุณครับ

อุทิศ เหมะมูล (อุทิศโตะซัง)

เกี่ยวกับผู้เขียน: คุณอุทิศ เหมะมูล ได้รับรางวัลวรรณกรรมสร้างสรรค์ ยอดเยี่ยมแห่งอาเซียน (ซีไรต์) ของประเทศไทย ประจำปี 2552 จากนวนิยายเรื่อง “ลับแล, แก่งคอย” ผลงานเขียนที่ผ่านมาของเขา อาทิเช่น เรื่องสั้น “ปริมาตรรำพึง” นวนิยายเรื่อง “ระบำเมฆน” “กระจกเงา/เงากระจก” และบทความ “151 CINEMA” “OUTSIDER IN CINEMA” คุณอุทิศได้รับเชิญจากเจแปนฟาวน์เดชั่นให้เดินทางไปบรรยาย พิเศษภายใต้ชื่อโครงการ “Takeshi Kaiko Memorial Asian Writers Lecture Series” ซึ่งเป็นโครงการเชิญนักเขียนจากประเทศต่าง ๆ ในเอเชียไปบรรยายพิเศษที่ประเทศญี่ปุ่น ระหว่างวันที่ 16-29 มีนาคม ที่ผ่านมาก็ที่เมืองโตเกียว ฟุกุโอกะ โอซาก้า และฮาโกดาเตะ

จากเทศกาลภาพยนตร์ญี่ปุ่น 2010

“Emerging Japanese Female Directors”

– พูดคุยกับผู้กำกับหญิงรุ่นใหม่ไฟแรงจากญี่ปุ่น

คุณซาโตโกะ โยโกฮามะ

ผู้กำกับภาพยนตร์เรื่อง German Plus Rain

หลังจากที่การฉายภาพยนตร์เรื่อง German Plus Rain จบลงเมื่อวันศุกร์ที่ 5 มีนาคม 2553 ราว ๆ สองทุ่มกว่า ที่โรงภาพยนตร์พารากอน ซีเนเพล็กซ์ ได้มีการพูดคุยแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกันระหว่างผู้ชมกับผู้กำกับภาพยนตร์เรื่องดังกล่าวคือ คุณซาโตโกะ โยโกฮามะ โดยมี อ.ดุสิต นาวาวิจิต เป็นล่าม นอกจากเนื้อหาจากการพูดคุยในเย็นวันนั้นแล้ว ญี่ปุ่นสารยังได้สัมภาษณ์เธอเพิ่มเติม เพื่อนำมาตีพิมพ์ในบทความนี้ด้วย

คุณโยโกฮามะเกิดปี พ.ศ. 2521 ที่จังหวัดอาโอโมริ จบด้านสังคมวิทยาจากคณะมนุษยศาสตร์, International College of Arts and Sciences, Yokohama City University เธอเล่าให้ฟังว่าเมื่อเรียนจบแล้ว เธอได้เข้าทำงานในบริษัทเอกชนเหมือนกับนักศึกษาจบใหม่คนอื่น ๆ แต่เธอก็รู้สึกอึดอัดกับชีวิตของสาวออฟฟิศ และเริ่มครุ่นคิดอย่างจริงจังว่า “จริง ๆ แล้วฉันอยากจะทำอะไร” คำตอบก็คือ การออกจากบริษัทและเริ่มต้นเขียนบทภาพยนตร์ด้วยตัวเอง เธอสังเกตว่าตัวเองไม่ชอบนั่งเขียนงานคนเดียว แต่ชอบการทำงานสร้างสรรค์โดยทำงานร่วมกับคนอื่น ดังนั้นเธอจึงตัดสินใจเข้าเรียนในโรงเรียนภาพยนตร์ (Film School Tokyo) เพื่อเรียนรู้เกี่ยวกับการสร้างภาพยนตร์ตั้งแต่เริ่มต้น

คุณโยโกฮามะเรียนจบจากโรงเรียนภาพยนตร์ในปี พ.ศ. 2547 ภาพยนตร์สั้นเรื่อง “Chiemi and Kokkunpatcho” ซึ่งเธอทำในช่วงปีสุดท้ายของการเรียนได้รับรางวัล Best Film Award จากสาขาประชาชนทั่วไป จากเทศกาลหนังอิสระ Cineastes Organization Osaka EX (CO2) ในปี พ.ศ. 2549 ด้วยทุนที่ได้รับจากเทศกาลนี้เอง ที่เธอได้นำมาใช้ในการสร้างภาพยนตร์เรื่อง German Plus Rain

เมื่อถามเธอถึงแรงบันดาลใจที่ทำให้ตัดสินใจหันมาเรียนต่อทางด้านภาพยนตร์และเป็นผู้กำกับ คุณโยโกฮามะเล่าให้ฟังว่า ตั้งแต่เด็กก็มีเพื่อนของเธอบุคคลหนึ่งที่ชอบดูภาพยนตร์มาก และได้แนะนำให้เธอดูภาพยนตร์มากมายจากทั่วโลก ถ้าจะถามว่าผู้กำกับคนโปรดของเธอคือใคร เธอตอบว่า “Agnès Varda” เพราะภาพยนตร์ของเขามีความสวยงามและประณีต แต่ในเวลาเดียวกันก็ไม่ทิ้งความเป็นภาพยนตร์ทดลอง เธอรู้สึกได้ว่านักแสดงที่โลดแล่นอยู่ในภาพยนตร์ของเขานั้นใช้ชีวิตอย่างมีชีวิตชีวาอยู่ในจอ

ส่วนภาพยนตร์ที่จับใจเธอได้เป็นครั้งแรก คือเรื่อง “A Clockwork Orange” กำกับโดย Stanley Kubrick เธอดูภาพยนตร์เรื่องนี้ครั้งแรกตอนอายุ 19 และรู้สึกว่าภาพยนตร์เรื่องนี้มีพลังมาก เธอมีความรู้สึกที่ภาพยนตร์เรื่องนี้สามารถเปิดเผยถึงบางสิ่งบางอย่างที่อยู่ใต้อิทธิพลจิตใต้สำนึกได้ และเธอก็รู้สึกทึ่งกับพลังของภาพยนตร์เรื่องนี้

เมื่อถามเธอว่าครอบครัวของเธอเห็นด้วยหรือให้การสนับสนุนอย่างไรหรือไม่กับการเปลี่ยนเส้นทางชีวิตในครั้งนี้ เธอกล่าวว่าคุณแม่พ่อคุณแม่คัดค้านอย่างหนักในตอนแรกที่บอกว่าอยากจะเป็นผู้กำกับหนัง และแม่แต่เมื่อเป็นผู้กำกับแล้ว พ่อแม่ของเธอก็ยังคงเป็นห่วงอนาคตของเธอ อย่างไรก็ตามเมื่อภาพยนตร์เรื่อง German Plus Rain ประสบความสำเร็จ และเธอได้กำกับภาพยนตร์เรื่องที่สอง คือเรื่อง “Bare Essence of Life” โดยได้นักแสดงชื่อดังอย่างคุณเคนิจิ มัตสึยามะและคุณคิมิโกะ อาโอะมาเล่นด้วย ในที่สุดพ่อแม่ก็เริ่มเข้าใจอาชีพของเธอและให้การสนับสนุน

ในการพูดคุยระหว่างผู้กำกับคุณโยโกฮามะกับผู้ชมหลังจากที่ภาพยนตร์จบลง ผู้ชมได้แสดงความคิดเห็นและซักถามคุณโยโกฮามะเกี่ยวกับภาพยนตร์เรื่อง German Plus Rain หลายประเด็นอาทิเช่น ทำไมจึงเลือกคนเยอรมันมาเป็นตัวเอกในภาพยนตร์เรื่องนี้ คุณโยโกฮามะเล่าว่า ภาพยนตร์เรื่องก่อนหน้าของเธอได้ไปฉายที่เทศกาลภาพยนตร์ที่เยอรมัน คุณโยโกฮามะได้สัมผัสกับคนเยอรมันแล้วก็รู้สึกว่าคุณโยโกฮามะคล้ายคลึงกับคนญี่ปุ่น คือเป็นคนขี้อายและไม่ค่อยแสดงความรู้สึกหรือความคิดของตัวเองออกมา และมีปริศนาอยู่ในตัวเยอะ โดยปรกติแล้ว

ปัญหาเกี่ยวกับเรื่องปฏิสัมพันธ์กับพ่อแม่ โดยไม่สามารถพูดได้สั้น ๆ ว่าเขามีปัญหาอะไร จึงแสดงออกมาให้เห็นผ่านลักษณะทางอารมณ์ของเขา ซึ่งก็จะเห็นได้ว่าเป็นคนที่นิสัยไม่ค่อยดีหลาย ๆ อย่าง เอาแต่ใจตัวเอง เป็นตัวละครที่โตขึ้นมาโดยที่ยังมีความเป็นเด็กอยู่มาก แต่ว่าในเวลาเดียวกัน เขาก็มีพลังในการที่จะมองปัญหา แก้ปัญหา และหวั่นไหวให้กับปัญหา แทนที่จะทำตัวเป็นคนพ่ายแพ้ตลอดกาล ซึ่งเป็นลักษณะที่คุณโยโกฮามะต้องการจะแสดงออกมาในภาพยนตร์ของเธอ และเป็นตัวละครที่เธออยากลองสร้างขึ้นมามาก

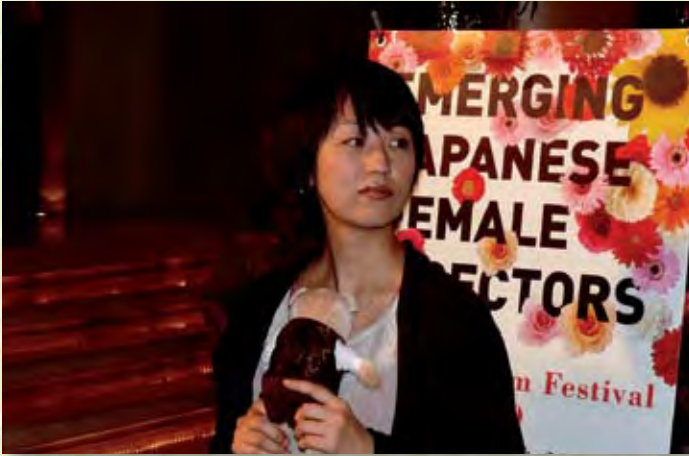

ภาพจากภาพยนตร์เรื่อง German Plus Rain ©YOKOHAMA pro

เมื่อเธอคิดจะสร้างภาพยนตร์สักเรื่องเธอจะคิดถึงชื่อเรื่องเอาไว้ก่อน ในตอนที่คิดจะสร้างภาพยนตร์เรื่องนี้ก็คิดถึงชื่อ German Plus Rain แล้วหลังจากนั้นจึงค่อยคิดถึงพล็อตเรื่อง

ต่อคำถามที่ว่าทำไมจึงสร้างภาพยนตร์แนวนี้ เธอบอกว่าปรกติแล้ว ภาพยนตร์อินเดียของญี่ปุ่นมักจะนำเสนอปัญหาที่เป็นเรื่องส่วนตัวเสีย เป็นส่วนใหญ่ สำหรับตัวคุณโยโกฮามะแล้วรู้สึกว่าคุณโยโกฮามะไม่สนุก เพราะเป็นเรื่องส่วนตัวมากเกินไป เธอจึงอยากสร้างหนังที่สนุกกว่านั้น สำหรับเรื่อง German Plus Rain นี้แนะนำผ่านตัวละครโยชิโกะ ซึ่งเป็นคนที่มี

เมื่อมีผู้ชมถามคุณโยโกฮามะว่าเธอมีวิธีการคัดเลือกนักแสดงอย่างไร สำหรับเรื่อง German Plus Rain เพราะว่านักแสดงของเธอเล่นได้ อย่างเป็นธรรมชาติมาก เธอก็ตอบว่าตัวเองจะไม่ชอบดารารหรือ นักแสดงที่เล่นแบบแสดงละคร สำหรับนักแสดงที่เธอคัดตัวมาก็จะคัดคนที่เกือบจะไม่มีประสบการณ์ทางด้านวงการแสดงเลย ไม่ว่าจะเป็นผู้ที่รับบท โยชิโกะ กลุ่มเด็ก ๆ รวมถึงคุณเพเตอร์ชาวเยอรมันซึ่งรับบท “โค” ซึ่งเป็นนักศึกษามหาวิทยาลัยที่ไม่เคยแสดงภาพยนตร์มาก่อนเลย คุณโยโกฮามะกล่าวว่าเธอพยายามจะดึงเอาความเป็นตัวของตัวเองของพวกเขาออกมาให้มากที่สุด

สำหรับการกำกับเด็ก ๆ คุณโยโกฮามะได้ชื่อว่าเป็นผู้กำกับที่กำกับเด็กเก่งมาก เธอเล่าว่าเธอไม่ได้กำกับในเชิงการแสดง แต่บอกอำนวยการให้พวกเขาเล่นไปเลยแล้วกล้องก็ตามไปข้างหลัง ไม่ได้จับเด็กมาอยู่หน้ากล้องแล้วให้แสดง แต่ให้เด็กเล่นอะไรก็ได้กันไปเลย นอกจากนั้นเธอยังมีเทคนิคอยู่ว่า เธอจะพยายามรักษาระยะห่างประมาณหนึ่งกับนักแสดงเด็กเพื่อที่เด็ก ๆ จะได้เห็นเธอเป็นผู้กำกับที่พวกเขาต้องให้ความเกรงใจ เพราะปรกติแล้วเด็ก ๆ จะแบ่งผู้ใหญ่ออกเป็นสองกลุ่ม คือคนที่พวกเขา

และเข้าก็บงกฏเกณฑ์ของสังคมได้ในขณะที่โยชิโกะมีปัญหามากมายที่เดียวและไม่สามารถแก้ปัญหาของตัวเองได้มากนัก นี่เป็นความสัมพันธ์ของคนสองคนที่แสดงความแตกต่างกันให้เห็นอย่างชัดเจนในภาพยนตร์ ในส่วนที่เกี่ยวกับโค เธอต้องการแสดงให้เห็นว่าคนสองเพศนี้ แม้จะต่างชาติต่างภาษา แต่ก็สามารถคบหากันได้ ไม่ได้ทั้งยอมรับและปฏิเสธ สามารถที่จะทำงานด้วยกันได้ พูดคุยกันได้ เป็นเพื่อนกันได้ นี่คือสิ่งที่คุณโยโกฮามะพยายามจะบอกกับคนดู

**เธอมักจะคิดเสมอว่าเรื่องชายหญิงไม่ใช่เรื่องสำคัญ
ในการกำกับภาพยนตร์ ไม่ว่าจะคุณจะเป็นผู้ชายหรือผู้หญิง
บุคลิกภาพอุปนิสัยของคนคนนั้นเป็นสิ่งที่สำคัญที่สุด**

ไม่ต้องเชื่อฟังและคนที่พวกเขาต้องทำตาม เธอจะแสดงให้เห็นเสมอว่าเธอไม่ใช่เพื่อนแต่เป็นผู้กำกับเพื่อที่เด็ก ๆ จะได้ทำตาม

ผู้ชมได้ถามคำถามเกี่ยวกับความคล้ายคลึงกันระหว่างตัวละครโยชิโกะกับโค(ชาวเยอรมัน)ซึ่งถูกส่งมาญี่ปุ่นเพราะไปเผาบ้านเข้า คุณโยโกฮามะกล่าวว่าภาพยนตร์เรื่องนี้มีตัวโยชิโกะเป็นศูนย์กลาง แล้วก็มีความสัมพันธ์ระหว่างโยชิโกะกับกลุ่มเด็ก ๆ ซึ่งต่างกันทั้งเพศและวัย แต่เด็ก ๆ ก็ไม่ได้คิดว่าโยชิโกะเป็นผู้ใหญ่และโยชิโกะก็ไม่ได้คิดว่าเด็กเป็นเด็ก แต่คิดว่าพวกเขาเสมอภาคกัน มีความเท่าเทียมกันตรงนี้ นอกจากนั้นยังมีความสัมพันธ์ระหว่างโยชิโกะกับมาซึกิซึ่งเป็นเพื่อนนักเรียนชั้นมัธยมปลายเหมือนกัน แต่ก็มี ความต่างกันมากเพราะมาซึกิเป็นคนที่ยอมรับ

เมื่อลองถามเธอว่าในการเป็นผู้กำกับหญิงนั้น เธอคิดว่ามีอะไรที่เป็นอุปสรรคหรือเป็นข้อได้เปรียบหรือไม่ คุณโยโกฮามะตอบว่าเธอมักจะคิดเสมอว่าเรื่องชายหญิงไม่ใช่เรื่องสำคัญในการกำกับภาพยนตร์ ไม่ว่าจะคุณจะเป็นผู้ชายหรือผู้หญิง บุคลิกภาพอุปนิสัยของคนคนนั้นเป็นสิ่งที่สำคัญที่สุด ดังนั้นเธอจึงไม่ค่อยสนใจกับการเป็นผู้กำกับผู้หญิง อย่างไรก็ตาม แม้ว่าเธอจะคิดเช่นนี้ มุมมองของสังคมก็คงจะต่างออกไป พูดตรง ๆ แล้วบางครั้งเธอรู้สึกว่าสื่อมวลชนหรือสังคมให้ความสนใจกับภาพยนตร์ของเธอเป็นพิเศษเพราะว่าเธอเป็นผู้หญิงและอายุน้อย เธอไม่แน่ใจเหมือนกันว่าถ้าผู้กำกับชายมากำกับภาพยนตร์เหล่านี้จะได้รับความสนใจน้อยกว่านี้จากสื่อหรือเปล่า

ต่อคำถามที่ว่าเธอคิดอย่างไรกับอุตสาหกรรมภาพยนตร์ญี่ปุ่นในปัจจุบัน และถ้าเธอสามารถเปลี่ยนแปลงอะไรในแวดวงภาพยนตร์ได้เธออยาก จะเปลี่ยนแปลงอะไร เธอตอบว่าเธอคิดว่าปัญหาใหญ่ที่สุดคือการเพิ่มขึ้น อย่างรวดเร็วของโรงภาพยนตร์แบบมัลติเพล็กซ์ทั่วทั้งประเทศญี่ปุ่น กระแสนี้ทำให้โรงภาพยนตร์อิสระอ่อนแอลง และผู้คนเข้าไปชม ภาพยนตร์ในโรงภาพยนตร์อิสระน้อยลงเรื่อย ๆ ผลก็คือภาพยนตร์อิสระ มากมายเป็นที่รับรู้กันในวงแคบ ๆ และไม่มีโอกาสฉายให้คนทั่วไปชม ส่วนอีกปัญหาหนึ่งก็คือ ในปัจจุบันนี้มีแต่ภาพยนตร์ที่เน้นความซาบซึ้ง สะเทือนใจหรือเข้าใจง่ายเท่านั้นที่สามารถจะหาทุนมาสร้างได้ง่าย ๆ และผู้ชมก็ชอบดูภาพยนตร์ประเภทนี้ด้วย คนดูไม่ชอบดูภาพยนตร์ ที่ซับซ้อน นี่จึงเป็นเรื่องยากในการสร้างภาพยนตร์ทดลองที่ทำทาย บรรยากาศแบบนี้ทำให้ผู้กำกับมักทำอะไรที่ค่อนข้างซ้ำซากและ อนุรักษ์นิยม เธอคิดว่าทั้งผู้สร้างภาพยนตร์และคนดูควรจะทำอะไรที่ ทำทายมากกว่านี้ ไม่อย่างนั้นก็จะไม่มีการสร้างภาพยนตร์ที่น่าสนใจ มีความเป็นตัวของตัวเอง และสามารถสร้างความเปลี่ยนแปลงขึ้นมา

ภาพยนตร์เรื่องล่าสุดของคุณโยโกฮามะคือเรื่อง “Bare Essence of Life” เธอได้พูดถึงภาพยนตร์เรื่องนี้เอาไว้ว่า “ความเห็นจากผู้ที่ได้ชม ภาพยนตร์เรื่องนี้ค่อนข้างหลากหลาย มีทั้งคนที่ชอบและไม่ชอบ ภาพยนตร์เรื่องนี้ไม่ได้ให้คำเฉลยแบบง่าย ๆ ตรง ๆ แต่ตั้งใจให้คนดูได้ คิดด้วยตัวเอง ซึ่งบางคนอาจจะชอบ แต่สำหรับบางคน การที่ไม่มีบท สรุปลให้อาจจะทำให้รู้สึกอึดอัดใจ โดยเฉพาะชื่อเรื่องในภาษาญี่ปุ่นที่ แปลได้ว่า “Ultra Miracle Love Story” ทำให้บางคนคาดหวังว่าจะ ได้ชมภาพยนตร์รักที่สวยงาม แต่ทว่ามันไม่ใช่ แล้วก็จะรู้สึกผิดหวัง แต่จริง ๆ แล้วเธอกำกับภาพยนตร์เรื่องนี้โดยมุ่งไปที่คำถามที่ว่า “ชีวิต คืออะไร” อะไรที่เป็นสิ่งสำคัญในชีวิต อย่างที่บอกไว้ในชื่อภาษาอังกฤษ ของภาพยนตร์ สำหรับภาพยนตร์เรื่องนี้คุณโยโกฮามะปรับบทซ้ำแล้ว ซ้ำอีก ซึ่งแตกต่างจากเรื่อง German Plus Rain และเธอยังได้รับการ แวดล้อมไปด้วยนักแสดงและทีมงานที่มากประสบการณ์และมาก

ความสามารถ ตอนแรกเธอรู้สึกกังวลมาก ก่อนที่จะเริ่มการถ่ายทำ เพราะว่าเธอเป็นคนที่อายุน้อยที่สุดและมีประสบการณ์น้อยที่สุดใน กองถ่าย แต่เมื่อได้เริ่มต้นแล้ว เธอพบว่าเธอไม่จำเป็นต้องกังวลเลย เพราะว่ายิ่งพวกเขาเป็นนักแสดงที่มีชื่อเสียงหรือมีประสบการณ์ มากเท่าไร พวกเขา ก็ยิ่งใจกว้างพอที่จะตอบรับกับสิ่งใหม่ ๆ ที่น่า สนใจและสร้างสรรค์ พวกเขาเปิดอกกับสิ่งที่เคยบอกเล่ามาแล้วหรือทำมาแล้ว และมองหาสิ่งใหม่ ๆ ที่แตกต่างและน่าสนใจ ดังนั้นพวกเขาจึงพยายาม ทำความเข้าใจกับสิ่งที่คุณโยโกฮามะต้องการจะทำ และพวกเขายัง เพลิดเพลินไปกับความท้าทายนี้ด้วย

เมื่อถามเธอถึงไอเดียสำหรับภาพยนตร์เรื่องต่อไปที่เธออยากจะทำ เธอตอบว่าเธอคิดว่าจะมุ่งเน้นไปที่ประเด็น “ครอบครัวญี่ปุ่น” มีสองหัวข้อ ที่เธอกำลังคิดอยู่คือ หนึ่ง เราไม่สามารถบอกได้ว่าครอบครัวใดครอบครัว หนึ่งเป็นอย่างไรจากการมองไปที่คนรุ่นเดียวได้ ทุกครอบครัวมีประวัติ ความเป็นมาที่มากกว่าหนึ่งรุ่น และครอบครัวในปัจจุบันก็เป็นหนึ่งต่อ คนรุ่นก่อน ๆ มากเลยทีเดียว สองคือ คำถามที่ว่าอะไรคือบทบาทของ ครอบครัวสำหรับมนุษย์ทุกคน

คำถามสุดท้ายเราถามเธอว่าอะไรคือความสุขของการเป็นผู้กำกับภาพยนตร์ คำตอบที่เราได้รับจากคุณโยโกฮามะคือ เมื่อคนดูได้ดูภาพยนตร์ของเธอ แล้วย้อนคิดถึงชีวิตของตัวเองผ่านภาพยนตร์ของเธอ หรือครุ่นคิดถึงสิ่ง ที่เธอต้องการจะบอกในภาพยนตร์ เธอก็รู้สึกว่าการภาพยนตร์ของเธอ สามารถประทับร่องรอยไว้ในชีวิตของคนดูแต่ละคนได้ และนั่นคือสิ่งที่ ทำให้เธอมีความสุข 🌸

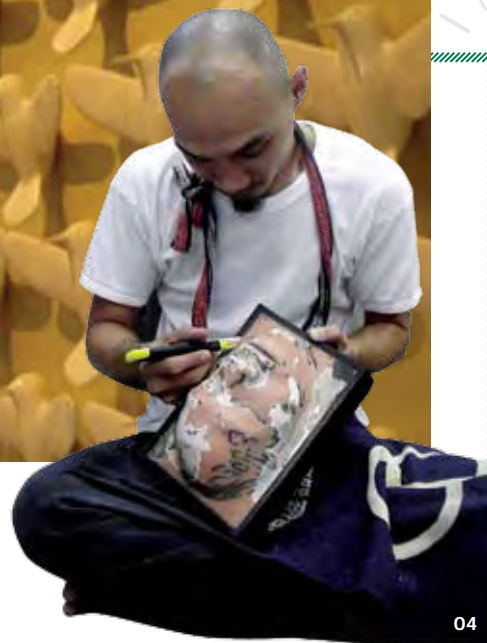

01

03

02

04

3 months studio residency in Shigaraki

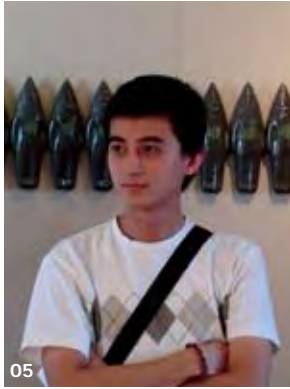
กฤษณ์ ศรีระกิจ

ผมได้มีโอกาสเดินทางไปประเทศญี่ปุ่น ระหว่างวันที่ 21 กรกฎาคม ถึง 17 ตุลาคม 2552 ด้วยทุนสนับสนุนของ The Japan Foundation ภายใต้ JENESYS Programme: Invitation for Creators 2009 เพื่อไปสร้างสรรค์และแสดงผลงานทางศิลปะ รวมถึงพบปะแลกเปลี่ยนประสบการณ์ ความรู้ และทำความเข้าใจกับศิลปินที่ร่วมโครงการและบุคคลที่เกี่ยวข้องในหลากหลายสาขา ย้อนกลับไปในช่วงหนึ่งปีก่อนหน้านั้น ผมเกือบจะเลิกทำในสิ่งที่ผมทำอยู่ด้วยเหตุผลนานาประการ จนกระทั่งวันหนึ่งระหว่างที่ผมนั่งเล่นนอนเล่นอยู่ที่บ้าน ผมก็ได้รับโทรศัพท์จากอาจารย์คามิน เลิศชัยประเสริฐ แนะนำให้ผมลองสมัครเข้าร่วมโครงการนี้ ผมใช้เวลาหนึ่งคืนอยู่พักใหญ่จึงตัดสินใจลองส่งใบสมัคร หลังจากเดินทางไปยื่นใบสมัครด้วยตัวเองที่เจแปนฟาว์นเดชัน กรุงเทพฯ ผมก็เดินทางกลับขึ้นเชียงใหม่เพื่อรอฟังคำตอบ

รู้ตัวอีกทีเข้าวันที่ 21 กรกฎาคม ผมก็ยืนอยู่ที่สนามบินนาริตะประเทศญี่ปุ่นแล้วครับ ผมยืนอ่านคู่มือการเดินทางที่เจแปนฟาว์นเดชันจัดเตรียมไว้ให้ แล้วก็เตรียมตัวเดินทางต่อไปยังที่หมายแรกที่ระบุไว้ในคู่มือ คือโรงแรมชินจูกุวอชิงตัน (Shinjuku Washington Hotel) ใช้เวลาเดินทางประมาณชั่วโมงกว่า ๆ ก็ถึงโรงแรมที่พัก ผมได้พบกับคุณ Etsuko Yamada

เจ้าหน้าที่ประสานงานโครงการ หลังจากพูดคุยทำความเข้าใจกันเสร็จเรียบร้อยแล้ว ผมก็ได้ทราบว่ายังมีศิลปินที่เข้าร่วมโครงการเดียวกันอีกสามคนซึ่งจะเดินทางมาถึงในเวลาไล่เลี่ยกัน รออยู่ไม่นานผมก็ได้พบกับ Mark Mitchell จากประเทศนิวซีแลนด์ และ Malgorzata Pilat หรือ Gosia จากประเทศออสเตรเลีย เราใช้เวลารอศิลปินจากอินโดนีเซียอยู่จนใกล้ถึงเวลานัดหมายเพื่อที่จะรายงานตัวที่สำนักงานใหญ่ของเจแปนฟาว์นเดชัน กรุงโตเกียว เราทั้งสี่คนจึงตัดสินใจกันว่าควรออกเดินทางล่วงหน้าไปก่อน ระหว่างที่พูดคุยและรับฟังการชี้แจงจากคุณ Etsuko และ คุณ Aki Hoashi ซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่ประสานงานโครงการอีกคนอยู่นั้น Albert Yonathan Setyawan ก็เดินทางมาถึงสำนักงาน สอบถามได้ความว่าศิลปินจากอินโดนีเซียคนนี้หลงทางครับ เขาตัดสินใจที่จะขึ้นรถไฟใต้ดินแทนที่จะขึ้นรถบัสมาที่โรงแรมที่นัดหมาย เราทั้งหมดใช้เวลาพูดคุยทำความเข้าใจกันไม่นานโดยอาศัยเรื่องการหลงทางของ Albert เป็นตัวช่วยก็ทำให้มีความสนิทสนมกันมากขึ้น หลังจากนั้นคุณ Etsuko และ คุณ Aki ก็ทำการนัดหมายให้พวกเรากลับมาเจอกันที่สำนักงานอีกครั้งเพื่อทำความเข้าใจกับศิลปินคนอื่นที่เข้าร่วมโครงการและร่วมรับประทานอาหารเย็นกับศิลปินที่เดินทางมาก่อนหน้ากลุ่มของพวกเรา

วันรุ่งขึ้นผมก็ได้พบกับศิลปินจากหลากหลายประเทศที่เข้าร่วมโครงการ รับฟังการบรรยายและนำเสนอผลงานของศิลปินจากนิวซีแลนด์และสิงคโปร์ซึ่งทำกิจกรรมร่วมกัน และกำลังจะเดินทางกลับประเทศของแต่ละคนในวันรุ่งขึ้น หลังเสร็จกิจกรรมทั้งหมดเราทั้งสี่คนก็ได้รับแจ้งเกี่ยวกับกำหนดการเดินทางในวันรุ่งขึ้น โดยคุณ Aki จะไปรอรับพวกเราที่โรงแรมในตอนเช้า เพื่อพาพวกเรานั่งรถไฟจากเมืองโตเกียวไปยังเมืองที่พวกเราจะไปใช้ชีวิตอยู่และสร้างผลงานในอีกสามเดือนข้างหน้า คือเมืองชิการากิ (Shigaraki) ครับ หลาย ๆ คนที่รู้จักและทราบว่าผมจะได้เดินทางมาประเทศญี่ปุ่นสามเดือนต่างทำหน้าที่บงบสงสัยเมื่อได้ยินชื่อเมืองที่ผมกำลังจะเดินทางไป แต่ถ้าเป็นคนทำงานซึ่งเกี่ยวข้องกับอาชีพของผมแล้วจะเข้าใจและแสดงความยินดีที่ผมได้เดินทางไปยังเมืองนี้ เมืองชิการากิเป็นเมืองที่มีชื่อเสียงเรื่องเครื่องปั้นดินเผา (Pottery Valley) และได้รับการยกย่องว่าเป็นหนึ่งในหกเมืองที่มีชื่อเสียงเรื่องเครื่องปั้นดินเผาของประเทศญี่ปุ่น (Six Old Kilns) ครับ และผมเป็นช่างปั้นเครื่องปั้นดินเผา (Potter) หรือจะเรียกให้ฟังแล้วหูหน้อยก็ศิลปินเครื่องปั้นดินเผาหรือเซรามิก (Ceramic Artist, Ceramist) จะเรียกยังไงก็แล้วแต่ความสะดวกเถอะครับ เอาเป็นว่าเมืองชิการากิอยู่ห่างจากโตเกียวสี่ชั่วโมงโดยประมาณ เราเดินทางด้วยรถไฟชินกันเซ็นจากโตเกียวเพื่อไปลง

ที่สถานีเกียวโต จากนั้นก็นั่งรถไฟสายบิวาโกะ (Biwako Line) ไปยังสถานีอิชิยามา (Ishiyama Station) และจากสถานีอิชิยามาก็นั่งรถบัสเพื่อที่จะไปยัง “Togei no Mori” หรือ “The Shigaraki Ceramic Cultural Park” - SCCP อันเป็นจุดหมายปลายทาง

ที่เมืองชิงารากิเราได้พบกับคุณ Minori Kuroda เจ้าหน้าที่ประสานงานของ SCCP ซึ่งได้ให้การต้อนรับและดูแลอำนวยความสะดวกแก่พวกเราเป็นอย่างดีตลอดระยะเวลาที่เราทั้งสี่คนใช้เวลาอยู่ที่นั่น “The Shigaraki Ceramic Cultural Park” เปิดเป็นทางการตั้งแต่ปี ค.ศ. 1990 เพื่อใช้เป็นสถานที่สำหรับทำงานด้านเซรามิก โดยเปิดโอกาสให้กับศิลปินทางด้านเซรามิกทั่วโลกที่สนใจได้เข้าไปใช้พื้นที่เพื่อสร้างสรรค์ผลงานอย่างอิสระ อีกทั้งยังมีสิ่งอำนวยความสะดวกทุกอย่างที่จำเป็นต่อการสร้างงานและการพักอาศัยทั้งในระยะสั้นและระยะยาว (Artist in Residence) SCCP ตั้งอยู่บนเนินเขาซึ่งลดหลั่นเป็นสามระดับ ส่วนแรกเป็นสำนักงานสตูดิโอ และที่พักอาศัย ส่วนที่สองซึ่งตั้งอยู่บนเนินเขาอีกชั้นเป็นสนามโล่งกว้างเพื่อการนั่งทานอาหารของชาวเมืองและนักท่องเที่ยวทั่วไป และเป็นที่ตั้งของที่จัดแสดงผลงานเซรามิกเชิงอุตสาหกรรมของเมืองชิงารากิ (The Exhibition Hall of Industrial Ceramics) ในส่วนนี้ยังเป็นที่ตั้งของเตาเผาฟีนแบบอะนาเกมะ (Anagama Kiln) และโนโบริงามะ (Noborigama Climbing Kiln) ที่เป็นเทคนิคการเผาที่ขึ้นชื่อของเมืองชิงารากิ ชั้นบนสุดของเนินเขาซึ่งเป็นที่ตั้งของ SCCP ถูกจัดให้เป็นพิพิธภัณฑ์ (The

Museum of Contemporary Ceramic Art) ที่รวบรวมผลงานของศิลปินเซรามิกที่มีชื่อเสียงจากทั่วโลก (Permanent Collection) และยังคงจัดให้มีงานแสดงจากศิลปินชาติต่าง ๆ หมุนเวียนตลอดทั้งปี อีกทั้งยังมีสวนเพื่อแสดงงานกลางแจ้งท่ามกลางบรรยากาศแบบธรรมชาติ เราได้ทำความรู้จักกับศิลปินที่ทำงานอยู่ที่นั่น ก่อนหน้าที่เราจะเดินทางไปถึง ในตอนนั้นมีศิลปินชาวญี่ปุ่นสามคนและมีศิลปินที่ SCCP เชิญมาสร้างผลงานอีกสามคนซึ่งเป็นชาวญี่ปุ่นทั้งหมด และจากนั้นเราก็ได้ทำความรู้จักกับเจ้าหน้าที่ของ SCCP วันรุ่งขึ้นคุณ Minori ได้พาพวกเรานั่งรถเที่ยวชมเมือง แนะนำสถานที่ที่น่าสนใจและจำเป็นต่อการใช้ชีวิตอยู่ของพวกเรา สถานที่ที่ผมประทับใจมากก็คือเตาเผาแบบโนโบริงามะอายุประมาณห้าสิบปีซึ่งปัจจุบันเลิกใช้งานแล้ว เป็นเพราะได้ไปเห็นเตาเผานี้เอง จึงทำให้ผมคิดงานที่ต้องการจะทำและนำเสนอในอนาคตข้างหน้า สอบถามจากคุณ Naoki ผู้เป็นเจ้าของพื้นที่ ก็ยินดีที่จะให้ใช้พื้นที่ของเขาในการแสดงผลงาน อยู่ที่นี่นับแต่ไม่กี่วันผมก็ขบขันคิดว่างานของผมเสร็จไปกว่าครึ่งแล้วครับ

ที่บอกว่าคุณคิดว่างานเสร็จไปกว่าครึ่งทั้ง ๆ ที่ไปอยู่ได้ไม่กี่วันและยังไม่ได้ทำอะไรเป็นชิ้นเป็นอันก็เพราะว่าเตาเผาเก่านี้ได้สร้างความประทับใจบางอย่างให้กับผมครับ การได้เห็นเตาเผาเซรามิกซึ่งผ่านการใช้งานและมีร่องรอยประทับที่แสดงให้เห็นหรือระลึกถึงผู้คนแต่ละคนจากรุ่นสู่รุ่น ผู้ซึ่งได้เคยใช้เตานั้นเผาและสร้างงาน ทำให้ผมได้แนวความคิดของการสร้างผลงานเพื่อแสดงออกถึงใบหน้าที่แทนผู้คน

เหล่านั้นและจัดวางผลงานเพื่อให้ผู้ดูได้มีความรู้สึกร่วมและระลึกถึงผู้คนเหล่านั้นแล้วที่บอกว่าผมขบขันไปเองก็อยู่ในส่วนของขั้นตอนการทำงานนี้แหละครับ การปั้นงานหรือวิธีการขึ้นรูปงานผมเลือกใช้วิธีการง่าย ๆ โดยถอดแบบใบหน้าของตัวเองด้วยแม่พิมพ์ปูน ด้วยความช่วยเหลือของ Albert ศิลปินชาวอินโดนีเซียผู้หลงทาง เพียงเท่านั้นงานของผมก็เกือบเสร็จสมบูรณ์แล้ว ถ้าเทียบกับ Gosia ที่กำลังหาแรงบันดาลใจจากสัตว์ทุกชนิดบนโลกใบนี้เพื่อนำมาเป็นต้นแบบในการทำงาน หรือ Mark ที่กำลังถอดพิมพ์งานเชิงโครงสร้างรูปทรงเรขาคณิตอย่างไม่รู้จักเหน็ดเหนื่อย แม้กระทั่ง Albert ซึ่งในตอนนั้นเพิ่งจะทำแม่พิมพ์งานของตัวเองเสร็จแต่ยังเหลืออีกหลายขั้นตอนในการทำงาน หลังจากเวลาผ่านไปไม่ถึงเดือน งานของผมก็พร้อมที่จะเผาดิบ (bisque firing) เป็นคนแรก แต่ก็มาตม้ตายในตอนต่อไปนี่แหละครับ เพราะผมเลือกที่จะใช้เทคนิครากุ (Raku) เพื่อสร้างผลงานในขั้นตอนสุดท้าย

การเผาแบบรากุ หรือเครื่องเคลือบดิบเผารากุ เป็นชื่อเรียกเทคนิคการเผาที่สร้างให้งานมีเอกลักษณ์เฉพาะตัว สำหรับประเทศญี่ปุ่นแล้วจะมีเพียงตระกูลเดียวเท่านั้นที่เผาด้วยเทคนิคนี้สืบทอดกันมาจากรุ่นสู่รุ่น เครื่องปั้นดินเผารากุได้รับความนิยมเพื่อใช้ในพิธีชงชาตั้งแต่สมัยของเซนโน ริคิว (Senno Rikyu) ผู้ได้ชื่อว่าเป็นเจ้าพิธีชงชาที่นำแนวความคิดเรื่องความเรียบง่ายจากพุทธศาสนาิกายเซน (Zen) และความเป็นธรรมชาติจากปรัชญาของ

ลัทธิเต๋า (Taoism) มาใช้ในการกำหนดลักษณะ และอุปกรณ์ที่ใช้ในพิธีชงชา ด้วยขาแบบรากุ เกิดจากการขึ้นรูปด้วยมือและทำการขูดตกแต่ง ทั้งภายในภายนอก เพื่อให้มีขนาดและรูปร่าง ที่มีความสัมพันธ์กัน ตกแต่งด้วยเคลือบสีเดียว (monochrome) คือ แดง หรือดำ แล้วนำมาเผาที่อุณหภูมิต่ำเมื่อเผาจนอุณหภูมิได้ที่แล้ว จึงสืบงานที่ยังร้อนออกมาจากเตา ต่อมาเทคนิค การเผาชนิดนี้ได้แพร่หลายและพัฒนาโดย ศิลปินในหลาย ๆ ประเทศโดยเฉพาะประเทศ อังกฤษและสหรัฐอเมริกา ในประเทศญี่ปุ่นเอง การทำเครื่องปั้นดินเผาด้วยเทคนิคนี้สืบทอด มาจนถึงสืบทอดกัน ผู้สืบทอดรุ่นปัจจุบัน คือคุณคิชิซาเอมอน (Kichizaemon) ซึ่งได้เปิด สถานที่ทำงานให้เป็นพิพิธภัณฑ์แก่ผู้สนใจ ทั่วไปได้เข้าไปเยี่ยมชม เทคนิคการเผาที่ผมเลือกใช้ เป็นการเผาแบบรากุในแบบที่เรียกว่าเผาแบบ อเมริกันหรือแบบตะวันตกที่เรียกว่ารากุเปลือย (Naked Raku) ซึ่งผมพยายามปรับส่วนผสม ให้สามารถนำกลับมาใช้ที่เมืองไทยได้ด้วย ขึ้น ตอนนี้แหละครับทำให้ผมได้รู้ว่าผมยอมใจไป จริง ๆ เผาเตาแรกผลออกมาเป็นที่น่าพอใจมาก แต่การเผาเตาต่อ ๆ มาผมไม่สามารถทำลอก เคลือบที่อยู่บนชิ้นงานได้ งานที่กำหนดไว้ คร่าว ๆ ว่าจะเสร็จภายในสองเดือนจึงต้องเลื่อน ออกไป ผมต้องกลับมาทำชิ้นงานใหม่อีกครั้ง หรือจะบอกว่ากลับมาที่จุดเริ่มต้นใหม่ก็ว่าได้ จากที่เคยคิดว่างานเสร็จภายในสองเดือน ก็จะมีเวลาเดินทางไปเที่ยวตามที่ต่าง ๆ ก็ต้อง วางแผนใหม่ทั้งหมด แต่ท้ายที่สุดแล้วผมก็ สามารถหาส่วนผสมที่ลงตัวจนได้ครับ งานเสร็จ ประมาณหนึ่งอาทิตย์ก่อนการติดตั้งและแสดง รวม ๆ แล้วผมเผ่างานไปทั้งหมดเกือบสามสิบ เตาแต่ก็เป็นสามสิบเตาที่ได้เรียนรู้อะไรหลาย ๆ อย่างนอกเหนือไปจากเทคนิคและวิธีการทำงาน

สิ่งที่ประทับใจผมมากก็คือช่วงเวลาเย็นที่เรา ทุกคนทำกับข้าวรับประทานร่วมกัน จากศิลปิน ประมาณเจ็ดคนที่อยู่ร่วมกันในตอนแรก ต่อมาก็มีศิลปินคนอื่น ๆ เข้ามาเพิ่มมากขึ้น ทั้งจากเนเธอร์แลนด์ ฝรั่งเศส ฮอลแลนด์

หรือแม้แต่ศิลปินญี่ปุ่นเอง เพิ่มมาเป็นเกือบ สิบห้าคนในเวลาต่อมา ทำให้ข้าวมีอร่อยเพิ่ม รสชาติและความอร่อยเพิ่มมากขึ้นอย่าง ประหลาด ได้ลองรสชาติอาหารจากหลาย ๆ ที่ได้พูดคุยแลกเปลี่ยนประสบการณ์ทั้งเรื่อง ที่เกี่ยวข้องกับงานและเรื่องสัพเพเหระต่าง ๆ เวลาเอนที่เรานั่งคุยกันเล่น ๆ ว่าถ้าใครไม่ สามารถประสบความสำเร็จจากการทำงาน เซรามิคได้ เราก็มียกอาชีพที่น่าจะทำได้ บางคนที่ไม่เคยทำอาหารเลยก็กลายเป็น พ่อครัวฝีมือเยี่ยมจากการฝึกทำทุก ๆ วันโดย มีนักวิจารณ์จากหลาย ๆ ประเทศ Albert กลาย เป็นคนทำขนมหวานที่อร่อยมากที่สุดคนหนึ่งของ “Togei no Mori” Mark เป็นพ่อครัวที่ทำ แกงกระหรี่อร่อยถูกปาก ส่วนผมและ Gosia เป็นนักวิจารณ์ที่เสมอต้นเสมอปลายครับ

พวกเราทั้งสี่คนได้มีโอกาสจัดงานร่วมกันที่ Bungoro Warehouse Gallery ระหว่างวันที่ 3 ตุลาคม ถึง 12 ตุลาคม 2552 Albert เลือก ที่จะจัดงานเดี่ยวที่ห้องจัดแสดงงานเดี่ยวที่ SCCP อีกที่หนึ่ง และตัวผมเองด้วยความ อนุเคราะห์ของคุณ Naoki ผมจึงได้ใช้สถานที่ ของเขาจัดงานเดี่ยวของตัวเองด้วย ในวันเปิด งานเราได้มีโอกาสพูดคุยและแลกเปลี่ยน ความคิดเห็นตลอดจนวิจารณ์ผลงานระหว่างตัว ศิลปินเองกับผู้ชมซึ่งถือเป็นประสบการณ์ที่ดี อีกประสบการณ์หนึ่งที่ผมไม่เคยได้มีโอกาส สัมผัสมาก่อน

สุดท้ายนี้ผมขอขอบพระคุณทุกท่านที่เกี่ยวข้อง ที่ได้เปิดโอกาสและอำนวยความสะดวกในทุก ๆ ด้านทั้งก่อนและหลังการเดินทาง และหวังว่า บันเทิงการเดินทางของผมจะเป็นการประชาสัมพันธ์อีกทางหนึ่งสำหรับท่านอื่น ๆ ที่ทำงาน ทางด้านศิลปะและอยากหาประสบการณ์ที่ แปลกใหม่และแตกต่างจากที่พบมา

01, 07, 08 ผลงานส่วนหนึ่งของคุณกฤษณ์ที่ จัดแสดงที่เจแปนฟาวน์เดชั่น กรุงเทพฯ ในช่วงเดือนมีนาคม 2553

02 Artist Talk

03 ผลงานของ Albert Yonathan Setyawan

04 กฤษณ์ที่ ศรีระกิจ

05 Albert Yonathan Setyawan

06 ผลงานของ Mark Mitchell

เกี่ยวกับผู้เขียน:

คุณกฤษณ์ที่ ศรีระกิจ จบการศึกษาจากภาค วิชาปรัชญาและศาสนา คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ เข้าร่วมโครงการ JENESYS Programme: Invitation for Creators 2009 และได้ร่วมแสดงผลงานกลุ่ม “Crossroad” ณ ห้องจัดแสดงงาน บังโกโระ เมืองชิงรากิ รวมถึงแสดงผลงานเดี่ยว “Chapter 3” ณ เตาเผาโบราณ มารูโยชิ เมืองชิงรากิ ระหว่างวันที่ 3-12 ตุลาคม 2552 ก่อนหน้านั้น เขามีผลงานจัดแสดงในนิทรรศการเซรามิค “Fusion Clay Form” ณ จิคุเกลอร์รี่ เชียงใหม่ และร่วมแสดงผลงานในงานศิลปะ เครื่องปั้นดินเผาแห่งชาติ ครั้งที่ 12 พ.ศ. 2547 รวมถึงนิทรรศการแสดงผลงาน “สองเดือน อีกกะบีก ภาพร่างวัฒนธรรม” ที่อุโมงค์ศิลปะ ธรรม ระหว่างเดือนกันยายน-ตุลาคม 2546 และนิทรรศการแสดงผลงานเซรามิค “รากุ” ณ หอศิลป์ คณะวิจิตรศิลป์ มหาวิทยาลัย เชียงใหม่ เมื่อปี 2546

Japanese Design Today 100 Exhibition

นิทรรศการสัญจรรวบรวมผลงานออกแบบ 100 ชิ้น ที่โดดเด่นแห่งยุคจากญี่ปุ่น

เชียงใหม่ 8 - 21 มกราคม 2553
 หอศิลปวัฒนธรรม มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
 กรุงเทพฯ 27 มกราคม - 6 กุมภาพันธ์ 2553
 สยามดิสคัฟเวอรีเซ็นเตอร์

“จากนโยบายสู่การปฏิบัติ: การแลกเปลี่ยน ประสบการณ์ในการดำเนินงานการศึกษาเพื่อ การพัฒนาอย่างยั่งยืนในระดับชุมชนระหว่าง ไทยกับญี่ปุ่น”

เจแปนฟาวน์เดชั่น กรุงเทพฯ ร่วมกับ สถาบันเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ศึกษา มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ และสถาบันสิ่งแวดล้อมไทย ได้จัดให้มีการสัมมนา และศึกษา-ดูงาน เรื่อง “จากนโยบายสู่การปฏิบัติ: การแลกเปลี่ยนประสบการณ์ ในการดำเนินงานการศึกษาเพื่อการพัฒนาอย่างยั่งยืนในระดับชุมชน ระหว่างไทยกับญี่ปุ่น” ระหว่างวันศุกร์ที่ 15 ถึงวันเสาร์ที่ 16 มกราคม พ.ศ. 2553 ที่ผ่านมา ณ โรงเรียนรุ่งอรุณ และสถาบันเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ศึกษา มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ศูนย์รังสิต การสัมมนาในครั้งนี้จัดเพื่อแลกเปลี่ยน เรียนรู้ประสบการณ์ เกี่ยวกับนโยบายและแนวทางปฏิบัติด้านสิ่งแวดล้อมศึกษา เพื่อการพัฒนาอย่างยั่งยืนระหว่างไทยกับญี่ปุ่น และเพื่อแลกเปลี่ยนประสบการณ์ตรง ของอดีตสมาชิกผู้เข้าร่วมโครงการ JENESYS (โครงการแลกเปลี่ยนผู้นำเยาวชนเอเชีย ตะวันออก) ในประเทศญี่ปุ่น กับสังคมไทย และผู้มีส่วนได้ส่วนเสียที่มีบทบาทสำคัญ ในการส่งเสริมสิ่งแวดล้อมศึกษาเพื่อการพัฒนาอย่างยั่งยืนในประเทศไทย ซึ่งได้รับความสนใจอย่างมากจากผู้บริหารโรงเรียน ครู และนักเรียนเข้าร่วมโครงการกว่า 200 คน

Kokashita

การแสดงเต้นรำร่วมสมัยนำเสนอมารมณณ์ชั้นข้ามวัฒนธรรมไทย-ญี่ปุ่น
ออกแบบท่าเต้นโดยคุณชิเงฮิโระ อิเคะ ร่วมด้วยนักเต้นจากไทยและญี่ปุ่น

เชียงใหม่ 24 มกราคม 2553

โรงละคร หอศิลป์วัฒนธรรม มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

กรุงเทพฯ 29 มกราคม 2553

ภัทราวดีเธียเตอร์

การบรรยายพิเศษ เรื่อง “ญี่ปุ่นและไทยในการเปลี่ยนแปลง ของภูมิภาคเอเชียตะวันออก”

เจแปนฟาวนด์เชชั่น กรุงเทพฯ ร่วมกับสถาบันศึกษาความมั่นคงและการต่างประเทศ คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ได้จัดให้มีการบรรยายพิเศษเรื่อง “ญี่ปุ่นและไทยในการเปลี่ยนแปลงของภูมิภาคเอเชียตะวันออก” โดย ศาสตราจารย์ ดร.ทาคาชิ ชิราอิชิ (Prof. Dr. Takashi Shiraishi) กรรมการบริหาร คณะกรรมการนโยบายวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี สำนักนายกรัฐมนตรี ประเทศญี่ปุ่น ในวันศุกร์ที่ 19 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2553 ที่ผ่านมานี้ ห้องประชุมสมาคมศิษย์เก่าแห่งคณะรัฐศาสตร์ ชั้น 2 อาคารสมาคมศิษย์เก่าคณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ตั้งแต่เวลา 9.00 น. โดยวัตถุประสงค์ของการจัดงานในครั้งนี้เพื่อเปิดโอกาสให้กับผู้เข้าร่วมฟังการบรรยายทุกท่านได้รับทราบข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับสถานการณ์การเมืองและนโยบายต่างประเทศของรัฐบาลญี่ปุ่นชุดปัจจุบันที่มีนัยยะต่อการเปลี่ยนแปลงของภูมิภาคเอเชียตะวันออกและอาเซียนรวมทั้งประเทศไทย ซึ่งได้รับความสนใจอย่างล้นหลามจากคณะทูตานุทูต สื่อมวลชน นักวิชาการ และผู้สนใจทั่วไปเข้าฟังการบรรยายพิเศษในครั้งนี้

เทศกาลภาพยนตร์ญี่ปุ่น 2010 – ในหัวข้อ

“ Emerging Japanese Female Directors ”

ฉายภาพยนตร์ 7 เรื่องจากฝีมือผู้กำกับหญิงรุ่นใหม่ของญี่ปุ่น
รวมถึงกิจกรรมพูดคุยกับผู้กำกับ ซาโตโกะ โยโกฮามะ
ในวันศุกร์ที่ 5 มีนาคม 2553

4 - 7 มีนาคม 2553 โรงภาพยนตร์ พารากอน ซีนีเพล็กซ์

เวทีสัมมนาสาธารณะ เรื่อง “ความมั่นคงทางอาหารของญี่ปุ่น และผลกระทบต่อประเทศในภูมิภาค เอเชียตะวันออก”

เจแปนฟาวน์เดชั่น กรุงเทพฯ ร่วมกับสำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย (สกว.) และวิทยาลัยนานาชาติมหาวิทยาลัยมหิดล ได้จัดให้มีเวทีสาธารณะว่าด้วยเรื่อง “ความมั่นคงทางอาหารของญี่ปุ่นและผลกระทบต่อประเทศในภูมิภาคเอเชียตะวันออก” โดย ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.โชจิ ชินไก (Asst. Prof. Dr. Shoji Shinkai) จากมหาวิทยาลัยกิวชู ประเทศญี่ปุ่น ในวันอังคารที่ 9 มีนาคม พ.ศ. 2553 ที่ผ่านมานี้ หอประชุม 2 ชั้น 14 สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย (สกว.) โดยวัตถุประสงค์ของการจัดงานในครั้งนี้เพื่อเปิดโอกาสให้กับผู้เข้าร่วมฟังการสัมมนาทุกท่านได้รับทราบข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับประเด็นเรื่องความมั่นคงทางอาหารและการจัดการทางด้านเกษตรกรรมและการเพาะปลูกของประเทศญี่ปุ่น เพื่อจะได้นำบทเรียนเหล่านั้นมาพัฒนาภาคการเกษตรของไทยในอนาคต ซึ่งการสัมมนาในครั้งนี้ได้รับความสนใจอย่างมากจากหน่วยงานราชการ อาทิ กระทรวงเกษตรและสหกรณ์ กระทรวงการต่างประเทศ กระทรวงสาธารณสุข สภาพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ สหพันธ์การเกษตรและสหกรณ์การเกษตร ตลอดจนนักวิชาการที่ทำงานวิจัยเรื่องความมั่นคงทางอาหารจากมหาวิทยาลัยต่าง ๆ เป็นต้น

UNIT ASIA CONCERT

คอนเสิร์ตแจ๊สโดยวง Unit Asia
รวมยอดฝีมือนักดนตรีแจ๊สจากไทย ญี่ปุ่น และมาเลเซีย
กับคอนเสิร์ตครั้งแรกในกรุงเทพฯ

29 มีนาคม 2553 หอประชุมใหญ่ ศูนย์วัฒนธรรมแห่งประเทศไทย

ประเทศญี่ปุ่นในฐานะ “ประเทศรับเชิญเกียรติยศประจำงานสัปดาห์หนังสือนานาชาติ ครั้งที่ 8”

สมาคมผู้จัดพิมพ์และผู้จำหน่ายหนังสือแห่งประเทศไทย ร่วมกับ สมาคมผู้จัดพิมพ์หนังสือแห่งประเทศไทย ญี่ปุ่น เจแปนฟาวน์เดชั่น กรุงเทพฯ และร้านหนังสือคิโนะคุนิยะ ได้รับเชิญให้เป็นหน่วยงานหลักในการจัดกิจกรรมเกี่ยวกับประเทศญี่ปุ่น ในงานสัปดาห์หนังสือแห่งชาติ ระหว่างวันที่ 26 มีนาคม – 6 เมษายน 2553 โดยมีกิจกรรมไฮไลท์ ณ บริเวณ JAPAN PAVILION ที่โชว์หนังสือเด่นและสื่อสิ่งพิมพ์ ไม่ว่าจะเป็น นิตยสาร หนังสือการ์ตูน และหนังสือหลากหลายประเภทมากกว่า 550 เล่ม รวมทั้งหนังสือที่ได้รับรางวัล Japan Book Design Concours พร้อมเปิดโอกาสให้นักอ่านชาวไทย พบปะพูดคุยและขอลายเซ็นนักเขียนชื่อดังจากประเทศญี่ปุ่น อย่าง ชูซูกิ โคจิ ผู้เขียน “Ring” เป็นต้น

นอกจากนั้นยังมีกิจกรรมสนทนาการ เปิดเวทีการแสดงทางวัฒนธรรมที่หาชมได้ยาก อาทิ ระบายญี่ปุ่น Yosakoi, การสวมใส่ชุดยูกะตะ (Yukata), ศิลปะการพับกระดาษ (Origami), ศิลปะการจัดดอกไม้ไอเคบานะ (Ikebana), ศิลปะการทอของด้วยผ้า (Furoshiki) และการเขียนอักษรญี่ปุ่น เป็นต้น รวมทั้งเปิดห้องอบรมและสัมมนาในหัวข้อที่น่าสนใจสำหรับสำนักพิมพ์และผู้สนใจในธุรกิจการจัดพิมพ์หนังสือ และการเสวนาแลกเปลี่ยนทัศนะและประสบการณ์ระหว่างนักออกแบบและบรรณาธิการทั้งจากญี่ปุ่นและไทย นับเป็นการประสานความร่วมมือเพื่อสร้างมิติการเรียนรู้ฉบับสากล กระตุ้นสังคมการอ่านในไทยให้เข้มแข็งและก้าวสู่สังคมแห่งปัญญาอย่างแท้จริง

JFBKK Library's New Arrivals

แนะนำหนังสือใหม่และดีวีดีใหม่ของห้องสมุดเราเป็นพาวนด์เซ็น กรุงเทพฯ
ห้องสมุดเจแปนพาวนด์เซ็น ตั้งอยู่ที่ ชั้น 10 อาคารเสริมมิตร ถนนอโศกมนตรี
เวลาเปิดทำการ: วันจันทร์ - วันศุกร์ 09.00-19.00 น. / วันเสาร์ 9.00 - 17.00 น.

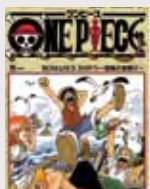
Books

Book: ブラックジャック Blackjack
Author: Tezuka Osamu
Publisher: Akita shoten / 2004

Book: ガラスの仮面 Garasu no Kamen
Author: Suzue Miuchi
Publisher: Hakusensha / 2005

Book: ワンピース ONEPIECE
Author: Eiichiro Oda
Publisher: Shueisha / 2009

Book: ナルト Naruto
Author: Masashi Kishimoto
Publisher: Shueisha / 2009

Book: ちびまる子ちゃん Chibimarukochan
Author: Momoko Sakura
Publisher: Shueisha / 2007

Book: のだめ カンタービレ Nodame Cantabile
Author: Tomoko Ninomiya
Publisher: Kodansha / 2008

Book: デスノート Death Note
Author: Tsugumi Ohda / Takeshi Obata
Publisher: Shueisha / 2008

Book: 花より男子 Hana yori Dango
Author: Yoko Kamio
Publisher: Shueisha / 2005

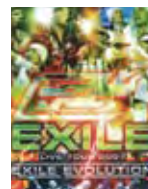
DVDs

Concert: SMAP super.modern.artistic performance
Company: Victor Entertainment

Concert: Chemistry 2008 Tour "Face to Face" Budokan Final
Company: Defstar Records Inc. / 2008

Concert: EXILE Live Tour 2007 Exile Evolution
Company: Avex Entertainment Inc. / 2007

Concert: X Japan, 1994.12.30, Tokyo Dome 2Days Live
Company: Japan Music Agency Company Limited / 2007

Concert: w-inds. WORKS BEST
Company: Pony Canyon Inc./Flight Master / 2009

Concert: L'Arc~en~Ciel, Tour 2007-2008 Theater of Kiss
Company: Ki/oon Records Inc. / 2008

Concert: KAT-TUN Live Tour 2008 Queen of Pirates
Company: Johnny & Associates / MUSIC MIND Co.,LTD / J Storm Inc. / 2009

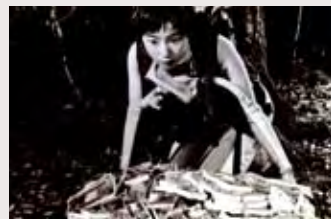

Concert: Ayumi Hamasaki Asia Tour 2008 ~ 10th Anniversary ~ Live in Taipei
Company: Avex Entertainment Inc. / 2009

April 2010 : *Comedy*

Fri. 2nd Apr. 2010 18:30
Many happy Returns
 (教祖誕生) 1993
 หลวงพ่อมาแล้ว
 Directed by TENMA Toshihiro
 (天間敏広)
 95 mins.

Sat. 3rd Apr. 2010 15:00
My secret Cache
 (ひみつの花園) 1997
 สุสานหิ่งห้อย
 Directed by YAGUCHI Shinobu
 (矢口史靖)
 83 mins.

Fri. 9th Apr. 2010 18:30
Adrenaline Drive
 (アドレナリン・ドライブ) 1999
 ขับแบบคึกคัก
 Directed by YAGUCHI Shinobu
 (矢口史靖)
 112 mins.

Fri. 16th Apr. 2010 18:30
I are You, You am Me
 (転校生) 1982
 ฉันคือเธอ เธอคือฉัน
 Directed by OBAYASHI Nobuhiko
 (大林宣彦)
 112 mins.

Sat. 17th Apr. 2010 15:00
It's a Hard Life
 (男はつらいよ!) 1969
 โทราซังจอมสติ
 Directed by YAMADA Yoji
 (山田洋次)
 91 mins.

Fri. 23rd Apr. 2010 18:30
Summer Holiday Every Day
 (毎日が夏休み) 1994
 ทุกวันเป็นวันหยุดหน้าร้อน
 Directed by KANEKO Shusuke
 (金子修介)
 94 mins.

May 2010 : *Road Movie*

Fri. 7th May 2010 18:30
Kikujiro
 (菊次郎の夏) 1999
 ชิคุจิโร่
 Directed by KITANO Takeshi
 (北野武)
 121 mins.

Fri. 14th May 2010 18:30
Kaza-Hana
 (風花) 2001
 คาซา-ฮานะ
 Directed by SOMAI Shinji
 (相米慎二)
 116 mins.

Sat. 15th May 2010 15:00
Fifteen
Gakko IV
 (リブハピー)
 Directed by YAMADA Yoji
 (山田洋次)
 120 mins.

Fri. 21st May 2010 18:30
Musashino High Voltage Tower
 (鉄塔武蔵野線) 1997
 เสาไฟฟ้าแรงสูงสายมูซาชิโนะ
 Directed by NAGAO Naoki
 (長尾直樹)
 115 mins.

Fri. 30th Apr. 2010 18:30
Turtles Are Surprisingly Fast Swimmers
 (亀は意外と速く泳ぐ) 2005
 เต่าว่ายน้ำเร็วกว่าที่คิด
 Directed by MIKI Satoshi
 (三木聡)
 90 mins.

June 2010 : *Animal*

Fri. 4th Jun. 2010 18:30
Story of Young Elephant
 (子象物語・地上に降りた天使) 1986
ลูกช้างฮานาโกะ
 Directed by KINOSHITA Ryo
 (木下亮)
 106 mins.

Sat. 5th Jun. 2010 15:00
The Old Bear Hunter
 (マタギ)
ตามล่า
 Directed by GOTO Toshio
 (後藤俊夫)
 103 mins.

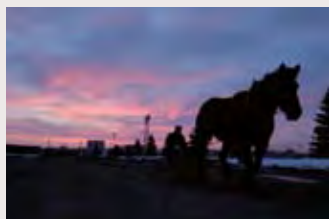
Fri. 11th Jun. 2010 18:30
The School in the Woods
 (森の学校) 2002
ป่าคือโรงเรียนของผม
 Directed by NISHIGAKI Yoshiharu
 108 mins.

Fri. 18th Jun. 2010 18:30
Forest of Little Bear
 (イタズ)
ป่าหมีน้อย
 Directed by GOTO Toshio
 (後藤俊夫)
 117 mins.

Sat. 19th Jun. 2010 15:00
Hachiko
 (ハチ公物語) 1987
ฮาจิโกะ
 Directed by KOYAMA Seijiro
 (神山征二郎)
 107 mins.

Fri. 25th Jun. 2010 18:30
What the Snow Brings
 (雪に願うこと) 2004
คำอธิษฐานสีขาว
 Directed by NEGISHI Kichitaro
 (根岸吉太郎)
 132 mins.

JAPAN FOUNDATION

เจแปนฟาวนด์ชัน กรุงเทพฯ เป็นสำนักงานสาขาของเจแปนฟาวนด์ชันซึ่งได้รับการก่อตั้งโดยรัฐบาลญี่ปุ่นในปี พ.ศ. 2515 มีจุดประสงค์เพื่อดำเนินงานแลกเปลี่ยนทางวัฒนธรรมระหว่างประเทศญี่ปุ่นและประเทศไทยอย่างเต็มรูปแบบ พร้อมทั้งสร้างเครือข่ายความสัมพันธ์กับองค์กรและบุคคลต่าง ๆ ที่มีบทบาทที่เกี่ยวข้องกับศิลปวัฒนธรรม

ญี่ปุ่นสารเป็นเอกสารที่แจกจ่ายโดยไม่คิดมูลค่าให้แก่บุคคลหรือองค์กรที่มีความสนใจในวัฒนธรรมญี่ปุ่น และการแลกเปลี่ยนวัฒนธรรมระหว่างประเทศ ท่านสามารถเปิดดูญี่ปุ่นสารได้ที่เว็บไซต์ www.jfbkk.or.th

The Japan Foundation, Bangkok serves as a liaison office of the Japan Foundation, established by the Japanese government in 1972, to assist in its full implementation of cultural exchanges between Thailand and Japan as well as to create networks with affiliated cultural organizations and individuals in Thailand.

Japan Letter is distributed free of charge to individuals and organizations interested in Japanese culture and international cultural exchange. Japan Letter can also be read on site at www.jfbkk.or.th

คุณอยากอ่านอะไรในญี่ปุ่นสาร? คุณคิดเห็นอย่างไรกับญี่ปุ่นสาร?

โปรดส่งคำแนะนำและความคิดเห็นของคุณมาได้ที่นี่

What do you want to read about and see in Japan Letter?

Please send your suggestion and comment to:

Email: japanletter@jfbkk.or.th

Tel: 02 260 8560-4 Fax: 02 260 8565

The Editor of Japan Letter

The Japan Foundation, Bangkok

Serm Mit Tower 10FL. 159 Sukhumvit Soi 21

(Asokmontri Rd.), Bangkok 10110

Copyright 2010 The Japan Foundation, Bangkok

All rights reserved. No reproduction or republication without written permission

เจแปนฟาวนด์ชัน กรุงเทพฯ เจ้าของลิขสิทธิ์ 2553

ห้ามนำส่วนใดส่วนหนึ่งจากหนังสือเล่มนี้ไปเผยแพร่หรือพิมพ์ซ้ำโดยไม่ได้รับอนุญาตเป็นลายลักษณ์อักษร